

gave, hvis ikke Forsikringen er indrettet saaledes, at alle ubemidlede Arbejdere kan være Medlemmer af Sygekasserne. Det er med andre Ord selve Udgangspunktet for Afgørelsen af, hvem der bør kunne være i Sygekasserne, man rører ved, naar man udelukker ubemidlede Arbejdere. — Men selv bortset fra det uheldige i saaledes at lægge Hovedvægten paa de i Bekendtgørelsen fra Tid til anden fastsatte Indtægtsgrenser fremfor at holde sig til det i § 6, Stk. 1, givne faste Udgangspunkt „ubemidlede Personer af Arbejderklassen“, virker de i 1927 indførte Bestemmelser særlig uretfærdigt overfor Arbejderne. Det 20 pCts. Tillæg, hvormed Indtægtsgrenserne kan forhøjes, hvor Talen er om usikre Indtægter, er nemlig ingenlunde fyldestgørende for Arbejdernes Vedkommende, idet deres Indtægter svinger særlig stærkt, hvorfor Arbejderne i særlig Grad vil være udsat for paa et eller andet Tidspunkt for en kort Periode at komme saa højt op, at Indtægtsgrensen selv med 20 pCts. Tillæget overskrides; og de maa da ophøre med at være nydende Medlemmer af Sygekassen, selvom de ellers i det store og hele opfylder de økonomiske Betingelser. — Til nærmere Belysning af, hvad man før Loven af 1927 har forstaaet ved „ubemidlede Personer af Arbejderklassen“ henvises til Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 448 af 28. November 1923, Stk. 3 og 4. Det vil deraf ses, at der ingenlunde er Tale om at give Arbejderen en ubetinget Adgang til at være Medlem, men at man har afstukket Grenserne saaledes, at den Arbejder, der ved en høj Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed er hævet til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejdere, udelukkes. —

Iøvrigt bemærkes med Hensyn til Bortfaldet af Reglen om 20 pCts. Tillæg for usikre Indtægter, at det ikke dermed er Mening, at Bekendtgørelsen ikke skal give Adgang til i passende Grad at se bort fra Indtægtsgrenserne, naar Indtægten er usikker, men at man tværtimod mener, at man ikke i saa Henseende bør være bundet af en bestemt Procent; ligesom ifølge de før Loven af 1927 gældende Bekendtgørelser bør der fremtidig i det enkelte Tilfælde kunne skønnes frit over, i hvor høj Grad Usikkerhed i Indtægten bør medføre Fravigelse fra den ellers gældende Indtægtsgrense.

Idet man saaledes ved at slette de to i 1927 skete Tilføjelser vender tilbage til de tidligere Regler, har man imødekømt det i Bilag 3 fra Sygekassernes Side udtalte Ønske om, at muliggøre det ogsaa for nogenlunde vellønnede Arbejdere at forblive i

Sygekasserne. Om det yderligere vil være muligt at foretage en almindelig Forhøjelse af de gældende Indtægts- og Formuegrænser, maa afgøres, naar den 3-aarige Bekendtgørelse skal optages til Revision. — Af den som Bilag 1 trykte Skrivelse fremgaar, at Sygekassenævnet har tiltraadt den heromhandlede Ændring.

Stk. 3 er enslydende med Sygekasselovens § 6, Stk. 3.

Stk. 4 svarer til Sygekasselovens § 6, Stk. 4, men Bestemmelsen er forandret saaledes, at det deraf fremgaar, at det Medlem, hvis økonomiske Forhold forbedres, saaledes at han ikke kan forblive i Sygekassen som ubemidlet nydende Medlem, ikke alene kan benytte en af de 3 angivne Udveje, men at han ogsaa er nødt til det, hvis han vil bevare sin Adgang til Invalide- og Aldersrente.

Bestemmelsen i Sygekasselovens § 6, Stk. 5, om Afdelinger for bemidlede Medlemmer er flyttet til Kap. 13, som § 35.

Bestemmelsen i Sygekasselovens § 6, Stk. 6, har man udeladt, da den ikke længer har praktisk Betydning.

Stk. 5 svarer til Sygekasselovens § 6, Stk. 7. Som nærmere omtalt ovenfor under b., har man dog ikke medtaget Bestemmelsen om, at der i Sygekassens Vedtægt kan fastsættes en højere Aldersgrænse end 40 Aar, jfr. iøvrigt Dispensationsreglen i § 5, Stk. 1. Nr. 2. — Til Bestemmelsen om Aldersgrænserne har man i Forslaget føjet Reglen om, at et Medlems Børn under 15 Aar, herunder Plejebørn, der er anbragt i Familiepleje, omfattes af Medlemmets Forsikring; man har anset det for naturligt paa dette Sted at optage denne Regel, der for Sygekasselovens Vedkommende fremgaar af dennes § 14, Stk. 1, sammenholdt med forskellige andre Bestemmelser.

Stk. 6 som Sygekasselovens § 6, Stk. 8, idet dog de to sidste Linier er udgaaet, da den deri indeholdte Henviisning vedrørende tidligere Medlemmer, ikke er af Betydning mere.

Til § 7.

Som Sygekasselovens § 7.

Til § 8.

Som Sygekasselovens § 8, idet man dog i Stk. 1 har ændret Ordene „de Fordele, som denne Lov hjemler“ til „de Fordele, som omhandles i §§ 16 og 17“ (Hospitalbehandling til nedsat Betaling og Fribefordring). Herved indføres der ikke nogen reel Forandring, men det tidligere Udtryk passer ikke nu, da Invalideforsikringen er forbundet med Sygeforsikringen i samme Lov. — Til Stk. 2 har man føjet, en Bestemmelse om,